

Innhold

- 4** **Bishan Home Locations**
For Rapport i Singapore,
Tor Visnes
- 6** **Forsvarlige tjenester**
Av Jan Skjerve
- 8** **Sosial integrering –
vurdert av frivillige**
Av Liv Weregeland Sørbye
og Else Vengnes Grue
- 16** **Sjålvbeståmmande
och medicinering**
Av Ove Mallander
- 20** **Program for SORs
Fagkonferanse i
Bergen 19. til
21. mars 2001**

Tor Visnes. (Foto Helge Folkestad).

Standardregler?

FNs Generalforsamling vedtok i 1993 «Standardregler for like muligheter for mennesker med funksjonshemninger». Reglene er ikke bindende for FN's medlemsland, men gitt i form av anbefalinger. En rekke interesseorganisasjoner arbeider både her i Norge og i andre land for at reglene skal ligge i bunn for alt lovverk og for alle tiltak for mennesker med psykisk utviklingshemning.

Her hos oss er mange av reglene innarbeidet i Regjeringens handlingsplan for funksjonshemmede, og de fleste av oss ser på det som en selvfølgelighet.

Fra tid til annen hender det at SOR / Rapport får anledning til å besøke andre land og andre deler av verden. Det som interesserer oss i slike sammenhenger, er naturlig nok hvilke betingelser de av landets innbyggere som har en psykisk utviklingshemning lever under.

I alle tilfeller svarer de som organiserer tjenester at de legger FN's standardregler som mal for tilbudene, men i mange tilfeller fremgår det at den praktiske tilpasningen har en - mildt sagt - meget langsiktig tidshorisont.

Nylig var vi - som det fremgår ellers i bladet - i Singapore, etter invitasjon fra landets «Bevegelse for utviklingshemmede», MINDS. Vi fikk der anledning til å samtale med en rekke ulike fagfolk fra Asia, Australia og New Zealand. Gjengangeren i samtalen var at det er FN's standardregler som utgjør selve legitimiteten for deres arbeid. Uten dem hadde mange av dem følt seg som lovløse.

Så å si all innsats på feltet er av frivillig eller veldedig karakter. Minst like mye energi brukes på å skaffe penger, som på selve arbeidet. Og innenfor FN-organet UNESCAPs region, som også omfatter Australia og New Zealand, regner man med at bare 5% av alle funksjonshemmede har noe slags tilbud utenfor familien. Ser man kun på Asia er tallet trolig under 2%.

Vi ser altså at det kun er i det nordvestlige hjørnet av verden at standardreglene direkte berører en substansiell andel funksjonshemmede innbyggere.

Dette må være et viktig tankekors for oss i internasjonale sammenhenger, i bistandsarbeid og i politisk samkvem. I en tid med store befolkningsmessige endringer, blant annet med oppløsning av tradisjonelle storfamilie- og klanstrukturer, må våre bidrag være rettet mot å styrke statlig ansvar og samfunnsansvar.

Det spørres også om det ikke er på tide at vi her i vår del av verden hever ambisjonsnivået noe, og for eksempel starter et arbeid for å få vedtatt egne nordiske standardregler.

tvi